

Tổng cổ về Việt Nam ăn...

*Một mặt trận hai kẻ thù
Giặc cộng bán nước, tàu phù xâm lăng*

Ông Võ văn Ái là chủ nhiệm tờ Quê Mẹ. Ông Nguyễn viết Ty là chủ nhiệm tờ Đoàn Kết. Cả hai tờ cùng xuất bản ở thủ đô nước Pháp nhưng lập trường đối nghịch nhau như sáng với tối, như địa ngục và thiên đàng, như chiến sĩ quốc gia và bồi bút cộng sản.

Tờ Quê Mẹ, như phần lớn những tờ báo của người Việt lưu vong, thường đem tội lỗi của Đảng cộng sản Việt Nam ra phân tích cặn kẽ, châm trích cay nghiệt. Tờ Đoàn Kết thì như tất cả những tờ báo của những đảng viên cộng sản trẻ tuổi, đang lớn, ra công bảo vệ sự sáng suốt của Đảng cũng như sự rực rỡ tên vàng của bác Hồ, khoe khoang nước giàu dân mạnh, Việt Nam đối rách hiện nay chính là đuốc soi đường cho nhân loại...

Làm công việc khen ngợi một bọn độc tài, bảo vệ uy tín cho một chính quyền cỡ như chính quyền Hà nội hiện nay quả là một việc làm có tính cách Mác-xít, vì nó đòi hỏi sự lao động cật lực, vất vả lắm. Còn những người làm công việc giễu cợt ở tờ Quê Mẹ thì có vẻ khơi khơi, thoải mái... Một bên chê, một bên kia ra công nâng bi, hận thù to dần.

Cho đến một hôm, Nguyễn viết Ty, chủ nhiệm Đoàn Kết chịu không nổi nữa, hẳn viết cho ông Võ văn Ái và tờ Quê Mẹ những dòng nguyên văn như sau:

Trích: “Kể từ nay tôi rất mong ông Võ văn Ái và Ban biên tập Quê Mẹ đóng miệng chó lại – chứ không có ngày sẽ vỡ mặt và bị tổng cổ về Việt Nam ăn cứt, Chủ báo Đoàn Kết Nguyễn viết Ty, 70 Rue Magazine 75006 Paris quyết liệt tranh đấu”. --hết trích

Những lời lẽ trên đây được in trên tờ Đoàn Kết, in nguyên thủ bút của tác giả. Có lẽ chủ báo Nguyễn viết Ty cẩn thận, sợ không đăng chữ viết tay của mình lên thì không ai dám tin là hẳn lại có được những câu văn chương xuất thần bay bướm lả lướt như vậy.

Trước hết phải công nhận ngay một giá trị khó chối cãi của năm dòng văn chương có đầy đủ chó với cứt đái của chủ nhiệm báo Đoàn Kết: Nó độc đáo lắm, độc đáo không ngờ. Đoàn Kết đại diện cho tiếng nói lập trường của nhà nước cộng sản Việt Nam ở Pháp, ở thủ đô văn hóa, lâu nay Đoàn Kết cũng cố gắng nhiều có đưa ra những bài văn ghê gớm, nhưng chỉ có những dòng như trên mới thực sự đại diện cho tư cách, lập trường và nền văn minh của chính phủ ta. Nó vừa độc đáo vừa cô đọng, đáng được đem về dâng cúng ở

ngôi mộ của bác Hồ để bác được thêm một dịp vui mừng về nền văn chương của con cháu bác, những đứa ở xa vẫn nói và làm đúng theo lời bác dạy.

Cán bộ Nguyễn viết Ty nên cảm ơn ông Võ văn Ái và ban biên tập Quê Mẹ. Lâu nay chắc cán Ty có viết bài, có hoạt động văn chương với tư cách chủ nhiệm, nhưng tài nghệ của cán Nguyễn viết Ty không mấy ai rõ. Chính nhờ Quê Mẹ chọc ghẹo, chế diễu, cán Ty nổi sùng lên mà văn tài bỗng phát tiết hết ra, lồ lộ thành câu thành chữ, tinh anh của người nhà nước chỉ trong có mấy câu ngắn ngủi đã hiện rõ mồn một, khách thập phương bỗng dưng được một dịp cười chết bỏ.

Có lẽ quý vị độc giả không nên cười nhiều vì e rằng chúng ta đang cười trên sự đau khổ của người khác. Cán bộ Nguyễn viết Ty, trong cơn giận dữ đã tiết lộ hơi nhiều bí mật quốc gia, bí mật của Đảng, và quan trọng nhất tiết lộ những điều anh ta chỉ dám nghĩ lén trong đầu.

“... VỀ VIỆT NAM ĂN CỨT”. Chủ nhiệm Đoàn Kết viết như thế. Lạ quá. Những người Việt di tản còn nhớ là trước ngày 30 tháng 4 năm 1975 không có ai dùng cứt làm món ăn cả. * Nay một cán bộ của nhà nước mời gọi người ta về Việt Nam ăn món ấy, thế chắc là Cách mạng đã phát minh ra một món ăn mới?

Và chắc các đồng chí Đảng viên cao cấp đã có thử cả rồi mới tính phổ biến sâu rộng trong quần chúng! *Lâu nay chúng ta cũng đã từng nghe là nhà nước không cho dân dùng cầu tiêu máy để nhà nước tịch thu phân làm phân bón, phân quý hơn vàng...nhưng quý đến độ thành ra thực phẩm cho người Cách mạng, đến nỗi một cán bộ đem món ăn đó dính liền với Quốc hiệu thì thật quả là ít ai ngờ.

Dù sao chuyện vô tình tiết lộ về một thực phẩm mới do Cách mạng phát minh vẫn không tai hại bằng chuyện tiết lộ những điều nằm trong tiềm thức của chính Nguyễn viết Ty, cán bộ hải ngoại, chủ báo Đoàn Kết.

“Tổng cổ về Việt Nam “...Thế thì Việt Nam là một nhà tù, một địa ngục? hay là cả hai?
☺ Có thể nghĩ Nguyễn viết Ty quên tiếng Việt? Anh ta là cán bộ mới được cử ra ngoại quốc tuyên truyền, hay đã ở Pháp quá lâu? Nhưng giả thuyết quên tiếng Việt không ổn, vì anh ta là chủ nhiệm tờ báo của Đảng. Chắc chắn con người ấy còn đọc thông viết thạo tiếng mẹ đẻ...

“bị tổng cổ về...” sau những chữ ấy là một nơi đáng sợ, đáng ghê tởm, là hình phạt, là cái chốn mà con người không muốn sống. Không ai nói “tổng cổ về thiên đàng, tổng cổ về chỗ... âm no hạnh phúc”. Người ta chỉ nói “Tổng cổ mày xuống địa ngục, tổng cổ mi vào tù, tổng cổ nó vào chuồng cọp”. Như thế Nguyễn viết Ty đem Việt Nam ra dọa “tổng cổ” người ta về... chả hóa ra Việt Nam là chỗ đáng ghê sợ, đáng tởm lảm sao? Anh ta trong

lúc thăng thốt, đã tính đồng hóa xã hội Việt Nam bây giờ với một thứ nhà tù, một địa ngục, hay một chốn lưu đày?

Điều khôn khó cho anh ta là, trong lúc “hốt hoảng” anh ta đã nói lên cái sự thực không làm ai ngạc nhiên. Cả thế giới đã tố cáo Việt Nam là địa ngục, là nơi con người sợ chết khiếp nếu bị sống trong đó, là trại tập trung là nhà tù khổng lồ. Nếu hai ông Nguyễn dọa nhau: tổng cổ mày về Việt Nam, điều ấy rất có ý nghĩa, ai cũng hiểu.

Nhưng Nguyễn viết Ty, anh ta là cán bộ cao cấp, nhiệm vụ căn bản mà Đảng giao phó là phải ăn gian nói dối để vẽ nên một Việt Nam huy hoàng, đầy tự hào, một Việt Nam lôi cuốn những thanh niên đại dốt kiêu hãnh trở về phục vụ. Đảng muốn anh ta nói rằng về Việt Nam sống là một vinh dự... Tất cả những điều gian dối mà những tờ báo Việt ngữ ở Pháp, ở Gia nã Đại, ở Mỹ, ở khắp nơi huênh hoang lâu nay không vì cái mục đích tô son đánh phấn cho mục đích đó sao?

Trong nhiều năm nhiều tháng nhiều ngày, nỗ lực thổi phồng sự cai trị của Đảng, vẽ ra những hình ảnh tổ quốc, thiêng liêng, bịa đặt những chuyện đồng bào hạnh phúc. Đùng một cái, hạ luôn Việt Nam xuống thành một thứ địa ngục, một nhà tù dã man, một thứ ông kẹ đáng ghê tởm để đe dọa người ta? Con giận dữ, hốt hoảng của Nguyễn viết Ty quả thực là tai hại.

Lập trường của anh ta ra sao, chắc Đảng biết rõ hơn ai hết. Nhưng đọc những dòng anh ta viết thì thấy cái lập trường ấy vẫn còn một chỗ hở, vẫn chưa kiểm soát nổi những toan tính của anh ta. Anh ta có nhiều điều giấu Đảng, giấu thật kỹ trong tiềm thức.

“Về Việt Nam ăn...”, “bị tổng cổ về Việt Nam...” những điều ấy bật ra trong cơn giận dữ hốt hoảng vì chính anh ta cũng sợ chuyện phải về Việt Nam, sợ lắm, sợ đến nỗi nghĩ rằng đem điều ấy ra dọa thằng khác thì thằng khác cũng chết khiếp, cũng teo bu-gi, tê liệt không dám cựa cựa nữa.

Một cán bộ cao cấp, cầm đầu một cơ quan tuyên truyền cho Đảng ở hải ngoại mà lại coi cái chuyện phải về Việt Nam như một chuyện xuống địa ngục, vào lò sát sinh, vào chỗ bị hành hình. Tình cảnh ấy khôi hài và bi đát quá.

Đời sống ở Tây đã làm hỏng anh ta rồi, đã đưa vào tiềm thức anh ta sự ghê tởm, khiếp hãi đất nước. Một con người mang trong tiềm thức những nỗi hãi sợ như thế mà rồi mai đây lại tiếp tục viết những bài ngợi ca đất nước tươi đẹp vinh quang, về phục vụ Tổ quốc là niềm vinh hạnh là nỗi tự hào... Đảng quen gian dối, đóng tuồng, nay cũng được đền đáp bằng những sự gian dối, đóng tuồng xuất sắc.

Pháp là một thủ đô văn hóa, người Việt tập trung ở Pháp cũng có tầm kiến thức cao. Trong một nơi như thế, kẻ được chọn cho tiếng nói của nhà nước cộng sản Việt Nam hẳn phải là một thứ cán bộ khá (ngoại trừ trường hợp đó là kẻ có họ hàng với một Đại đồng chí nào đó được cho vào trong ê-kíp tuyên truyền hải ngoại để ăn chơi du hí). Một cán bộ xuất sắc và quan trọng của Đảng, trong một cơn hốt hoảng vớ vẩn bỗng đứng trút lên đất nước Việt Nam những từ ngữ tục tằn, những lời tố cáo gián tiếp “về Việt Nam ăn...” về Việt Nam như vào nhà tù, như xuống địa ngục... Chao ôi! Cái nền nhân tài của Đảng ta xem chừng đã thừa thớt lắm rồi. “Không có chó bắt mèo... chám chám...” thì cũng chẳng thê thảm đến nỗi thế vì con mèo dù không chu toàn bổn phận chắc cũng không đến nỗi vấy đồ dơ lên khắp nhà, lên mặt mũi mồm miệng những ông chủ nhà như thế.

Món ăn Cách mạng mới phát minh sau năm 1975 như thế xem ra không có lợi cho trí óc. Chính trị Bộ có nên nghiên cứu một thực phẩm khác cho các nhà lãnh đạo Đảng sáng suốt hơn chăng?

Kiều Phong

